

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergegual

ELS BUSOS I ELS ABUSOS

Pertànyer al Tercer Món no vol dir només viure en una praderia d'Àfrica o en una jungla de l'Índia. A vegades, ens hi ubica no complir alguns dels cànons esperats que serveixen per mesurar serveis a Occident. Tot i que no és una dada acadèmica, no disposar de tren a pocs quilòmetres d'on es viu seria un primer punt per anotar a les manques que un no espera trobar al que s'anomena el món desenvolupat i teòricament igualitari. Calculi la distància entre casa seva i l'estació més pròxima, i valorar-ho queda al seu criteri. Però si, a més a més, el servei és lamentable i tardaner, la desconexió del territori es fa palesa perquè per moure's amb un cert confort i eficàcia cal pagar peatges i disposar de vehicle particular. Es creen ciutadans de segona categoria i, recargolant una mica els fets locals, descomptada l'opció ferroviària en llocs com Berga i Solsona, cal tenir en compte

que hi ha una sola alternativa: l'autobús. Des d'una de les poques capitals de comarca sense estació de busos, sense cap coberta quan plou al lloc d'espera, cal prendre decisions més pròpies d'un analista de riscos que les d'un simple usuari pel trajecte fins a Barcelona. Des del Berguedà cal triar entre prendre un vehicle que farà aturades a tots els pobles riu avall o esperar a veure si hi ha lloc al que baixa de les muntanyes, el qual, si se'n pot obtenir una preuada butaca, porta directament a destí. Però si arriba ple, passa de llarg i, per tant, ets candidat a fer el trajecte dret o mal assegut al passadís del vehicle que para a tot arreu. I tot encara pot ser més rebuscat. Tant en els trajectes de pujada com en els de baixada, la cuia que es fa és una d'aquelles que es desfan i perden l'ordre quan arriba l'auto, amb uns nervis similars als d'una àrea de camp de futbol instants abans d'un còrner. Alguns es «colen» i aparei-

xen les empentes «involuntàries», d'aquelles de passar o rebentar. I, de sobte, cal tornar a escollir entre la línia per pujar i agafar seient o bé ubicar l'equipatge a sota, amb risc de no seu. Sembla de broma o de pel·lícula italiana antiga, però són esenes de l'actualitat. Quan tot-hom s'ha acomodat (per dir-ho d'alguna manera), els asseguts tenen l'obligació de posar-se el cinturó, mentre que els escampats per terra viatgen de manera incòmoda, indigna i insegura. Als Estats Units, si goses alçar-te del teu lloc assignat en un autocar, pots ser sancionat o et poden fer baixar en cas de persistir. Ningú pot alçar-se fins que s'aturen. A l'altre cantó del mur que vol construir Donald Trump, a Mèxic, a alguns passatgers (nor-

«Tots aquests serveis de transport són concessions públiques de la Generalitat i reben diners per complementar el que facturen»

malment els joves) els correspon viatjar al sostre, a l'aire lliure. La seves normes ho permeten, com les d'aquí que obliguen a cordar-se el cinturó als asseguts mentre els altres poden viatjar drets i sense seguretat.

Més avall, a Manresa, el servei està de reformes per canvi de concessionari. La Hispano Igualadina se n'ha fet càrrec. No deixa de ser curiós que una societat amb aquest nom s'ocupi de transportar els bagatges. Sort que no ha estat una imaginària Hispano Vigatana, perquè haurien hagut de canviar el nom per alguna cosa amb el cognom Central i evitar greuges. Aviat s'acabaran les incògnites pel canvi, però sembla que comencem amb un cert mal aire. El primer viatge va sortir amb retard i el motiu l'han carregat a les espaldes d'una vella coneiguda: la carretera C-55. Un accident va provocar un tall de la circulació que va demorar el pas cap a Olesa, sembla que una

aturada obligada en el pas cap a la capital. En el rerefons de tot plegat cal tenir en compte que tots aquests serveis de transport són concessions públiques de la Generalitat i reben diners per prestar-los i complementar el que facturen per la venda de bitllets. Per tant, la conselleria al càrrec hauria de vetllar molt més per la qualitat del servei i obligar els titulars a servir les persones com es mereix un país del nostre nivell. I esperar-ne una mica de previsió en dies d'excés de passatgers com els dijous i els divendres, en lloc d'haver d'arriscar-se a quedar-se a terra i patir, a més (a vegades), la històrica mala bava d'alguns dels conductors davant d'innocents respecte de les seves condicions laborals poc agradables. I si algú s'atrevis a fer un servei paral·lel tipus Uber respecte dels taxis per cobrir totes aquestes mancances, hi hauria vagues, sancions i potser alguna plantofada als que gosessin pujar-hi.

NOLENS ALICUI
MOLESTIAM AFFERRE**Joan Soler i Golobart**

LES 'BISBADES' D'EN ROMÀ

Aquí a Manresa i al Bages, tenim dos grans clients de l'ICS, que són: la fundació Altaia i la FSSM (Fundació Socio-sanitària de Manresa). El primer està més especialitzat en tractaments mèdics curatius, cirurgia i tota mena de teràpies per curar malalties i prevenir situacions de risc. L'ICS, a part d'un parell de CAP, no té cap hospital a la Catalunya Central, per això es deriven els malalts, amb certa gravetat, als hospitals client. Per altra banda, la FSSM, que exerceix una gran labor també, està més especialitzada en cures palliatives i prestar atenció, dins la xarxa de residències de la tercera edat que té escampades pel Bages, de la gent gran que pel motiu que sigui no poden estar a casa. Els seus descendents treballen i no poden

deixar la feina, o simplement les tarifes d'una cuidadora particular oficialitzada són massa exagerades per fer-se'n càrrec. La fundació té un concert amb la Generalitat que fa molt més assequible l'estada dels avis en un entorn agradable, rodejats de bons professionals i unes activitats que els distreuen de la seva monòtona i quasi terminal existència. La prova definitiva de la seva gran labor és la incansable expansió que fa de les seves residències. Usuaris de tota condició social fan d'aquells espais una segona casa que acaba sent la primera. Gaudeixen d'una estada que intenta edulcorar la trista realitat de les coses quan s'acaben. Deixant de banda l'ampliació de la residència que és capdavanter a la fundació, la de Sant Andreu, ells no paren de buscar nous espais i nous en-

torns per ajudar més gent gran i ajudar-la a oblidar la solitud que provoca l'edat avançada. Va sorgir la possibilitat d'acceptar una cessió d'un convent de monges, al carrer Talamanca de la nostra ciutat, on només viuen quatre religioses d'edat avançada. Una ja és usuària de la Residència Sant Andreu i l'altra, de les sis que formen la comunitat, crec que s'està en una residència a Barcelona. Les quatre que queden volien cedir l'espai, a canvi d'uns calerons, naturalment, i d'aquesta manera no només ajudaven gent que està en llista d'espera en altres residències, sinó que elles mateixes serien cuidades pel personal de la fundació. Tot semblava dati beneït. Fins i tot el SAD (Servei d'Assistència Domiciliària) ja s'havia traslladat al convent de les monges per organitzar-se

des d'allà i abandonar un hospital que s'està fent petit a marxes forçades.

Però una cosa és voler i l'altra és poder. Quan es topa amb l'Església s'han acabat tots els romanços d'actuacions. Parlo de l'Església més cara i retrògrada que, fins i tot, el Sant Pare intenta esmolar i llimar, però amb representants diocesans com l'Excm. Sr. Romà Casanova i Casanova, el més recte es torça i el més torçat s'adreça. Aquest senyor, nascut a Deltebre l'any 1956, és l'exemple més clar de l'autoritat, ja desfasada, que un temps va significar l'Església catòlica. Intransigent, prepotent, dictador i, de fet, poc digne de representar una jerarquia dins un col·lectiu basat en l'amor, la comprensió i la igualtat. Va haver de treure la pols al llibre de dret canònic per fer tirar enrere

la cessió del convent, ja que, no sé per quins estranyos motius, feia falta l'aprovació vaticana a tan alta operació econòmica, i com que ell n'és el representant directe –amb permís del nunci– decideix tirar per terra les aspiracions de quatre velles, que no toquen ni quarts ni hores, segons ell, i exigeix un reinici de converses amb els responsables de la fundació per fer les coses ben fetes, volent dir que les coses només estan bé si ell hi dóna el vistiplau. Recordeu que a Manresa, a la parròquia de la Mercè, ens hi va col·locar els de l'Institut del Verb Encarnat. A Vic, les clarisses van haver de marxar perquè ell hi posés un altre orde de dubtosa obertura religiosa. Què vol ara? Restaurar la Santa Inquisició al carrer Talamanca? Que el Senyor ens agafi confessats!

Visita el
amb
Regió7

M N A C
MUSEU NACIONAL
D'ART DE CATALUNYA

Disposem d'entrades per visitar el Museu Nacional d'Art de Catalunya. Hi podreu veure les col·leccions residents del museu, d'art romànic, gòtic, renaixement i barroc, el llegat Cambó, art modern, la col·lecció Thyssen-Bornemisza, la de dibuixos, fotografia, numismàtica, gravats i cartells.
LLOC:
Palau Nacional -Parc de Montjuïc

Passeu per les nostres
oficines i obtindreu
**DUES
ENTRADES
GRATUÏTES**
per subscriptor.
(Oferta limitada)